

Kekri

Perinne: Kekri on ollut varsinkin talonpoikaiskulttuurissa vuoden suurimpia juhlia, ja vanhassa kalendaari-ajassa se oli uuden vuoden ensimmäinen päivä. Kekriin liittyi sadonkorjuun antimista nauttiminen, tulevan vuoden onnen ja hedelmällisyyden varmistaminen sekä vainajahenkien muistaminen. Osa kekrin tavoista siirtyi sittemmin Joulun, Pyhäinpäivän tai muiden syksyn juhlien viettoon.

Keskeistä kekrin juhlinnassa on ollut yhteisöllisyys: on kokoonnuttu joko perheen ja suvun tai lähitienoon kylien väen kanssa. Juhlan viettoon ovat kuuluneet leikit, lorut, laulut ja näytelmät ja näihin osallistuivat sekä aikuiset että lapset. Palvelusväelle aika on merkinnyt odotettuja vapaapäiviä ja kenties sulhasen ja morsiamen löytämistäkin.

Kekrinä ruokaa piti tarjota kaikille, tutuille ja tuntemattomille. Kansanomaisessa Kekri-näytelmässä kuvataankin tätä eli Kekri-pukki kopistelee talojen uuneja kysellen onko niitä lämmitetty vieraiden kestitystä varten. Vieraanvaraisuus on tuonut talolle hyvää onnea.

Nyt: Kekriä voi viettää nykypäivänäkin, vaikkapa kokoamalla ystäviä tai sukulaisia sadonkorjuu-henkiselle aterialle. Myös yhdistyksille ja työpaikoille kekri-henkinen tilaisuus tuo mukavaa vaihtelua syyskauteen. Syksyn juurekset ja vihannekset ovat mitä mainiota tarjottavaa eri tavoin valmistettuna. Tuore leipä, marja-jälkiruoat ja kansanomaiset piirakat sopivat hyvin Kekri-pöytään.

Kekrin hengessä voidaan porukalla ”ruutuajan” sijaan lukea runoja, pelata lautapelejä tai vaikkapa yhdessä laulaa ”Kukkuu kukkuu – pikku-lanttu nukkuu” -lorua – tämä on lapsille mieluinen laulu. Kekri-aikana pidetään Mikkelinpäivää syys-lokakuun vaihteesta marraskuun alkuun, Pyhäinpäivän tienoolle. Pyhäinpäivään nykyään vakiintunut haudoilla käynti ja hiljentyminen voivat olla tämän ajan yhteisöllisyyttä.

Joensuun Kalevalaiset Naiset ry